

få CVU-uddannelsen til at gå nemmere og mere gnidningsfrit eller hurtigere, men jeg tror, at man vil sikre sig, at man mister de vigtige input, som kommer fra studerende og medarbejdere i de enkelte studiebestyrelser.

Det er altså dels en afdemokratisering, dels en grundig forvirring omkring begrebet University College og endelig et fuldstændigt fravær af forholden sig til det, der er det væsentligste problem, nemlig hvordan man overkommer de økonomiske, institutionsmæssige og kulturelle barrierer, som forhindrer, at CVU-uddannelserne fungerer, som de skal.

Konklusionen for SF er, at vi ikke kan støtte det her forslag, men vi vil selvfølgelig gerne indgå i drøftelser om, hvordan vi i øvrigt kan styrke CVU'erne.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

At der kan uddannes lærere og pædagoger, sygeplejersker, ingeniører, socialrådgivere og andre med en mellemlang videregående uddannelse over hele landet, er et vigtigt mål for Det Radikale Venstre. Det er en afgørende parameter for den regionale udvikling, for at den kan være stærk og god, og for at der kan sikres medarbejdere til de mange vigtige funktioner landet over.

Et stærkt uddannelsesmiljø har andre positive virkninger end de direkte, at der uddannes kompetente medarbejdere. Det kan være den generelle vidensfunktion efter videreuddannelse inden for fagene og på tværs, og det kan være den dynamik, som en institution tilfører stedet. Så langt tror jeg at alle Folketingets partier er enige.

Kl. 14.05

Visionen om centre for videregående uddannelse blev skabt i en ophedet og intens diskussion. Venstre prægede denne diskussion voldsomt og tog stærkt stilling. Selv om Venstre endte med at springe i målet, blev resultatet meget stærkt præget af Venstre, det gamle Venstre altså, for det blev et resultat, som i meget vid udstrækning respekterede de enkelte daværende institutioner, som værnede om individualiteten, og som gav kompetence til at fastholde en individualitet i fællesskabet. Jeg havde som minister dengang ønsket mig noget andet i udgangspunktet, men det blev, som det blev, og jeg vurderede, at det var godt.

Den proces står ikke til at gøre om, og derfor forekommer det helt paradoksalt, at Venstre nu i regeringen stiller med et forslag, der nærmer sig den oprindelige idé, nu, hvor timingen for længst er passeret og processen for længst er løbet fra den idé. Eller hvad er det, der foreslås? Forslaget vil en hel masse, men lader næsten som ingenting, næppe efter deisen noget for noget, det er snarere: Går den, så går den.

Hvorfor dette lovforslag? Det er overordentlig vanskeligt at finde grunde til lovforslagets fremsættelse, der i bemærkninger og formuleringer sådan er af besværgelsens karakter. Målet er at styrke og forenkle institutionsformen, står der, men hvor er dokumentationen for, at det er her, problemerne skal findes? Et andet sted står der, at uddannelserne til enhver tid skal afspejle arbejdsmarkedets behov. Men hvem er herre over dét? Og er det virkelig studiebestyrelserne, der stiller sig i vejen for den målsætning?

Det næste spørgsmål, man må stille, er: Hvad? Og det udløser en af de mest modsætningsfyldte sætninger i bemærkningerne. Det slås fast, at udviklingen af CVU'er har været meget forskellig, men konstateringen leder til, at der er brug for en mere fremadrettet organisations- og ledelsesstruktur. Hvad i alverden betyder en fremadrettet organisationsstruktur? Det næste er, at denne fremadrettede institutionsstruktur skal være mindre lovmæssigt bundet. Man skulle faktisk tro, at det gav grobund for større forskelle. Samtidig skal der tages stilling og hensyn til regionale forskelle, men så må forskellene da blive endnu større!

Hvordan det nu skal ske? Jo, spørgsmålet om, hvordan alle håbene og alle ambitionerne for CVU'erne skal indløses, svares med et lille bitte svar: Vi skal bare vedtage, at man ikke behøver at have en studiebestyrelse, vel at mærke for de nye CVU'er, som man må forestille sig en hel del af, for CVU-landskabet er jo ikke stabilt.

I bemærkningerne skrives det meget entydigt, at CVU-bestyrelsen fortsat ikke kan nedlægge en partners uddannelsessted uden undervisningsministerens godkendelse. Nej, men lovændringen betyder reelt, at partnerens identitet, særkende og mulighed for at fastholde dette forsvinder i de nye CVU'er eller i de CVU'er, som vælger at gå den vej. Vil regeringen således en de facto-nedlæggelse af partnerinstitutionerne? Det er det spørgsmål, man ikke kan få svar på.

Hvem de så må være, kommer også til at svæve i vinden. Vi synes, det er en provokation, at man ikke i lovforslaget kan se, hvad det er,